

LBRIS

We know
books

Forever Betrothed, Never the Bride

Christi Caldwell

Copyright © 2013 by Christi Caldwell

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Logodnica eternă

Christi Caldwell

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALDWELL, CHRISTI

Logodnica eternă / Christi Caldwell

trad. din limba engleză: Irina Stoica . –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8783-8

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Logodnica eternă

Traducere din limba engleză

Irina Stoica

LITERA

București

Capitolul 1

1817

Londra, Anglia

Dragă Lord Drake,

Cu toate că nu mi te-ai adresat niciodată pe numele mic, am decis că sunt mult prea mare să mi se mai spună Em. Așa că îți cer să-mi spui Emmaline... Sigur, dacă vei decide să mă vizitezi.

*Mereu a ta,
Emmaline*

Două trăsuri elegante se deplasau în paralel pe Oxford Street, apropiindu-se periculos de o vânzătoare ambulantă și de căruciorul ei. Femeia păli și încercă să-și ridice căruciorul de pe pavaj, dar acesta se înclină și căzu, iar produsele se vărsară pe stradă. Cei doi bărbați de pe scaunul vizitiului traseră tare de frâiele cailor. În apropiere, un trecător o împinse pe femeia de la brațului lui din fața unui dezastru iminent. Zgomotele obișnuite ale străzii fură tulburate de strigăte vulgare și de țipete înspăimântate.

Lady Emmaline Rose Fitzhugh se opri și își duse o mână streășină la ochi, ca să evite soarele orbitor. Se încruntă: lordul Whitmore și lordul Cavenleigh. Doi dintre filfizonii de vază din înalta societate.

Lordul Whitmore trase tare de frâie și sări din trăsura care încă nu se oprise de tot.

- Țoapă murdară! tună el la biata vânzătoare ambulantă.

Lordul Cavenleigh sări, la rândul lui, din trăsură înjurând amar. Emmaline roși intens la auzul acelor vulgarități dezlănțuite la adresa bieteii femei. Crescând alături de un frate mai mare, nu era complet străină de cuvinte nepotrivite pentru urechile unei lady,

dar litania lui Cavenleigh era absolut originală față de tot ceea ce îi auziseră urechile până atunci. Pe stradă răsunau țipetele de spaimă ale mai multor tinere. Vânzătoarea plecă smerită capul, iar câteva suvițe căruntă îi căzură pe frunte.

– Iertare, milord...

Cavenleigh luă de pe jos o roșie și o aruncă înspre ea, murdărin-du-i fusta. Emmaline icni, surprinsă, iar însoțitoarea ei, Grace, o prinse de braț și încercă să o ia de acolo.

– Veniți, milady, nu trebuie să rămâneți aici.

Emmaline o ignoră și ieși degrabă în stradă.

– Încetați de îndată! strigă ea, în timp ce o altă roșie zbură în direcția femeii.

Proiectilul rată însă ținta și se opri în fusta de mătase de culoarea fildeșului a lui Emmaline. Tânăra își puse mâinile în șold și-i fulgeră cu privirea pe cei doi atacatori.

– Cum vă permiteți?

Whitmore, cu părul roșcat, atent ondulat și dat cu ulei, trecu pe lângă Emmaline și lansă un nou potop de insulte la adresa vânzătoarei, amenințând cu biciul.

– Iertare? Vrei iertare? Puteam să murim. Și pentru ce? Pentru viața ta neînsemnată și legumele tale putrezite?

Emmaline se strecură între el și femeia înfricoșată.

– Ce fel de gentleman ar chinui o femeie fără apărare?

– Nu, milady! strigă Grace.

O siluetă înaltă se interpuse între Grace și cei doi bărbați. În înalta societate, acel domn era cunoscut drept marchizul de Drake. Pentru Emmaline, el era bărbatul căruia îi era promisă.

Lordul Drake smulse biciul din mâinile lui Whitmore, îl rupse și aruncă bucățile pe jos.

Emmaline își înghiți cu greu nodul din gât. Lordul Drake era mai înalt decât ea cu mai mult de un cap și avea acea masculinitate perfectă pe care Michelangelo s-ar fi dat de ceasul morții să o poată immortaliza în marmură. Unghiurile aspre ale chipului său dădeau o senzație copleșitoare de forță și impuneau respect și ascultare. Avea pomeți înalți, nas acvilin și bărbie pătrată, emanând vitalitate pură. Iar părul său blond, ușor ondulat și de o lungime mult peste cea considerată la modă îl făcea să semene cu David.

– Bag de seamă că nu prea puneți preț pe viețile voastre, le spuse Drake celor doi filfizoni care până în urmă cu câteva clipe o chinuseră pe biata femeie.

Privirea lui Emmaline se intersectă cu ochii lui ca de smarald, care o fixară cu intensitate și o lăsară fără suflare.

„Controlează-te, Em! E doar un bărbat.“ Un bărbat uluitor, glorios de arătos, dar nu despre asta era vorba în acel moment.

Ea se uită la Whitmore și la Cavenleigh. Cavenleigh avu bu-nul-simț de a face câțiva pași în spate și de a da bir cu fugiții ca un șobolan descoperit de bucătăreasă în bucătărie. Prin urmare, lordul Drake îi rezervă întreaga sa atenție atacatorului roșcat care lansase și amenințarea cu biciul. Îl prinse de încheietura mâinii și strânse atât de tare, că individul gemu de durere.

– Pentru Dumnezeu, omule, imploră Whitmore.

– Dacă biciul tău își atinge ținta, ne-am fi văzut mâine-dimineață la duel spuse Drake, a cărui voce suna ca o promisiune mătăsoasă. Cum te cheamă, micuțule?

Whitmore înghiți cu greu, de parcă ar fi fost nevoit să ia de pe jos o roșie zdrobită și putrezită și să o bage în gură.

– L-l-ord W-Whitmore.

– Cere-i iertare domniței, necioplitulule.

Emmaline nu se mai putu abține și slobozi un hohot de răs. Whitmore îi aruncă o privire urâtă, care nu scăpă însă vigilenței lui Drake. Îl strânse mai tare, iar filfizionul scânci ca un băiețuș obraznic care-și încasase un băț la fund de la o guvernantă severă.

– Cere-i scuze.

Tânărul lord se întoarse înspre Emmaline.

– Vă... vă cer scuze, milady. Îmi pare rău, îngăimă el.

Ea își încrucișă brațele la piept și arătă cu capul înspre femeia mai în vârstă.

– Aș zice că ne datorezi scuze amândurora.

– Nu ești în toate mințile! făcu Whitmore ochii mari, șocat și indignat.

Lordul Drake îl strânse mai tare și ridică bărbia în direcția vânzătoarei.

– Acum spune-i femeii ce ai de spus.

Whitmore clipi des. Obrajii palizi deveniseră aproape la fel de roșii ca părul.

– Țoapa asta proastă și bătrână, cu legumele ei putrezite, era să ne omoare. Și iată cu ce pată m-am ales! făcu el, privind în jos, la pantalonii din satin de un albastru păun. Brummell însuși ar fi fost mândru să-i poarte.

Tonul plângăreț cu care rosti ultimele cuvinte sugera că tânărul considera atacul asupra garderobei sale drept un afront de neiertat.

Femeia lăsă bărbia în piept și se făcu mică de rușine și de teamă.

Incapabilă să mai rămână tăcută, Emmaline făcu un pas înspre tânărul atât de capricios.

– I-ați spus proastă, Lord Whitmore? zise ea clătînând din cap, măsurându-l cu privirea și atingând o roșie cu vârful deja murdar al pantofului de satin. Întâi și-ntâi, roșia nu e legumă, ci fruct. În al doilea rând, continuă ea, arătând înspre piesa vestimentară în discuție, acești pantaloni erau distruși cu mult înainte de incident.

– Nu înțeleg, milady, se încruntă Whitmore.

Lordul Drake chicoti și îi distrase atenția lui Emmaline. Inima începu să îi bată mai repede la vederea buzelor lui arcuite.

– Cred că asta vrea să sublinieze și domnișoara, Whitmore, spuse el cu glas tărăganat.

Whitmore icni, iar Emmaline fu forțată să își îndrepte din nou privirea asupra lui. Se vedea din privirea filfizonului că îi picase fisa și că era furios.

– Vrăjitoare ce ești!

Emmaline se apropie de lordul Drake, care îi aruncă lui Whitmore o privire atât de amenințătoare că acesta își înghiți cuvintele. Apoi marchizul se aplecă spre tânăr și îi șopti ceva la ureche, ceva ce numai acesta trebuia să audă. Brusc, bruta păli îngrozitor și începu să dea necontrolat din cap.

– Îmmmi cer scuze, milady.

Drake îl eliberă din strânsoare și se șterse pe mâini, ca și cum s-ar fi simțit murdar după ce-l atinsese. Privirea lui ucigătoare îl făcu pe laș să înghețe. Apoi Whitmore își drese glasul.

– Ce voiam să spun, milady, este că frumusețea dumitale m-a făcut să-mi pierd mințile, zise el uitându-se țintă la lordul Drake în timp ce recita, indicând astfel clar că nu erau cătuși de puțin ideile sau cuvintele lui.

– Și mai era ceva, spuse Drake.

Vizibil ezitant, filfizonul umilit duse mâna la buzunarul hainei lui violet, cu imprimeu floral, și scoase o pungă cu bani. O privi cu un aer pierdut, apoi i-o întinse vânzătoarei.

– Ia!

Femeia făcu ochii mari.

– Ia banii, zise Drake.

Tonul îi era aspru, dar avea și o aproape insesizabilă undă de blândețe. Cu privirea plecată, femeia întinse mâna și luă banii. Drake îl fixă din nou pe Whitmore.

– Îți sugerez să pleci. Când văzu că celălalt continuă să se uite lung la punga cu bani, Drake adăugă: Acum!

Whitmore se aplecă să ridice ce mai rămăsese din biciul său, apoi se urcă în trăsură. Aruncă o ultimă privire pizmașă înspre Emmaline și spre vânzătoare, apoi dădu bice calului său alb, iar trăsură se puse din nou în mișcare. Emmaline o urmări cu privirea, încântată să fi scăpat de compania grețoasă a lui Whitmore. Apoi se întoarse spre vânzătoare.

– Te-ai lovit cumva?

– Nu, milady, șopti femeia. Lacrimi mari începură să i se scurgă pe obraji. Femeia își trase nasul, apoi se șterse cu mâneca. Milady, milord, vai, mulțumesc dumneavoastră.

Drake făcu câțiva pași, călcând cu cizmele sale negre perfect lustruite printre produsele strivite de pe jos și săltă căruțul, fără vreun efort aparent. Apoi scoase din buzunarul de la haină o pungă cu bani și se apropie din nou de femeie.

– Poftim, zise el, punând cu blândețe punga în mâna murdară de pământ.

– O, vai, mulțumesc, milord. Fiți binecuvântați amândoi!

Făcu o reverență stângace și plecă, împingând căruțul aproape gol. Emmaline o urmări cu privirea până când dispăru din raza ei vizuală.

Odată încheiat incidentul, Oxford Street și trecătorii reveniră la rutina zilnică. Lordul Drake își concentră atenția asupra lui Emmaline.

– Ai fost cumva rănită, Lady Emmaline?

Ea clipi. Apoi oftă. Poate nu chiar în aceeași ordine. Mintea îi era cam în ceață. Da, era mai sus de ceață, plutea undeva printre nori. Iar inima îi bătea într-un ritm ciudat: *bum-bum-bum-bum-bum*.

Încercă să își recapete suflarea, dar eșuă lamentabil. Apoi își dădu seama ce se petrecea.

– O, Doamne! exclamă.

Furia pe care o văzuse mai devreme în ochii lordului Drake fusese înlocuită de căldură și grijă. Făcu un pas către ea, iar ea făcu un pas în spate.

– Milady?

– O, Doamne! zise ea din nou.

Citise suficient de multe poezii și romane gotice ca să poată recunoaște semnele care indicau clar în ce situație se afla. În toate cărțile scria că inima începea s-o ia la goană, că persoana nu-și mai găsea cuvintele și uita până și să respire. Da, Emmaline știa că toate simptomele pe care le resimțea din plin indicau un singur lucru – se îndrăgostise.

– Milady? repetară camerista ei și lordul Drake, la unison.

Emmaline reveni cu picioarele pe pământ. Primul lucru pe care îl conștientiză fu că avea degetele de la picioare reci ca gheața. Privi în jos, spre balta plină de mângă pe care pantofii ei delicați o numeau de-acum „acasă” și strâmbă din nas. În nări i se insinua un miros ciudat de apă stătută, roșii zdrobite, varză și Dumnezeu mai știa ce. Ridică un picior și, cu vârful pantofului, dădu la o parte o frunză de varză de pe celălalt pantof.

– Milady? întrebă iar lordul Drake, întrerupându-i ritualul.

Ea ridică brusc capul. „Oare ce-i spusese el?” Își munci mintea să-și amintească ce o întrebuse, ca să poată da un răspuns potrivit.

– E splendid.

Iată, acesta părea răspunsul perfect, ideal, splendid de-a dreptul. Buzele lui se curbară discret într-un zâmbet.

– Hm, poate că mirosul acelei bălți pline de noroi vi se pare splendid, dar insist să vă spun că este absolut oribil. Însă nu contează cine are dreptate aici. Vă pot oferi brațul?

Emmaline își dorea deja ca băltoaca să fi fost cu vreun metru și cincizeci și cinci de centimetri mai adâncă, să se poată scufunda în ea cu totul. Rămase cu privirea fixată asupra mâinii întinse până când camerista ei își dresă vocea și o făcu atentă la ceea ce se petrecea. Emmaline îi acceptă mâna, iar el i-o strânse încet, i-o puse pe brațul său și o conduse ușor printre rămășițele căruciorului.

– Mulțumesc, milord.

„Asta-i tot ce-am fost în stare să găsec de spus? Mulțumesc?!“

Se strâmbă discret și aruncă o privire cu coada ochiului pentru a-i prinde reacția la replica ei absolut banală. Nu putea și ea să spună câteva vorbe pline de miez, cum ar fi reușit atâtea alte domnișoare?

Expresia lui părea săpată în piatră. Emmaline nu fusese niciodată genul care să flirteze, așa că se rezumă la a fi sinceră.

– Ceea ce ați făcut pentru acea vânzătoare și pentru mine a fost... eroic.

Dacă nu și-ar fi ridicat privirea chiar în acel moment, nu ar fi observat că maxilarul puternic i se strânge.

– N-aș spune cătuși de puțin eroic, milady, zise el pe un ton curios de lipsit de intonație.

Emmaline se opri, forțându-l și pe el să se oprească, și arată spre numeroșii trecători preocupați de pe stradă.

– Privește în jur, milord. Sunt atâția domni și atâtea doamne în zonă, dar nimeni nu a făcut nimic, nimeni nu a intervenit.

– Nu e chiar așa, o conduse el cu blândețe mai departe.

Emmaline îl privi nedumerită.

– Dumneata ai fost cea care s-a pus între vânzătoare și cei doi filfizoni, zise el.

Emmaline simți cum chipul începe să-i strălucească precum un soare.

– Pentru ce ai făcut ceva așa de necugetat?

O șuviță rebelă îi scăpă de sub pălărie și-i pică în ochi. Ea suflă, dar în zadar. Apoi, uitând de șuvița recalcitrantă, Emmaline se opri din nou, obligându-l și pe el să o facă, și îl privi în ochi.

– Și ce trebuia să fac? Să îi las să o bată pe biata femeie?

El scoase un sunet scurt, gutural.

– Aș fi preferat să nu te fi pus în calea lor. Riscai să pățești ceva.

Dacă tonul lui n-ar fi fost atât de neprietenos, Emmaline ar fi oftat ca o debutantă aflată la primul ei bal.

– Nu puteam să le îngădui pur și simplu să îi facă rău, răspunse ea. Ce fel de persoană aș fi?

Colțurile buzelor lui tresăriră ușor. Continuă să o conducă pe Emmaline spre marginea străzii.

– O persoană aflată în siguranță.

– Ah, dar ce înseamnă siguranța atunci când lipsește onoarea?

El aruncă o privire scurtă peste umărul ei.

– Onoarea e adesea supraestimată, milady. Uneori e doar un cuvânt fără cine știe ce semnificație.

Emmaline simți un fior pe șira spinării și, cu toate că era o zi călduroasă, i se făcu pielea ca de găină pe brațe. Nu îi scăpase tonul sumbru cu care lordul Drake vorbise, nici privirea lui absentă și, din nou, se simți derutată, confuză.

– Te pot conduce acasă, Lady Emmaline?

Fusese gata să dea o replică îndrăzneată la ce spusese el mai devreme, dar lașitatea o cuprinse brusc. Lordul Drake voia să o conducă acasă? Ar fi băut ceaiul cu el în mazăgă aceea dacă el i-ar fi propus. Cu toate acestea, nu voia să pară prea bucuroasă să accepte.

– Aș fi recunoscătoare, milord.

Merseră în tăcere, iar Emmaline deplânse cu disperare fiecare pas care o aducea mai aproape de casă. Își mușcă ușor buza de jos, căutând cu disperare un subiect de conversație. Să discute despre vreme? Dar ce tânără inteligentă și cu replică ar discuta despre ceva așa banal precum vremea?

– Gestul dumitale de mai devreme a fost curajos, Lady Emmaline, și am tot respectul pentru ce ai făcut.

– Ei bine, nu mă așteptam să aud asta din partea dumitale, milord, clipi ea.

Dar el continuă ca și cum n-ar fi auzit-o.

– Cu toate acestea, a fost nesăbuit.

– Ei bine, la asta chiar mă așteptam.

El râse, un râs sonor, plin.

– Am fost necioplit astăzi. Îmi cer iertare.

– Da, ai cam fost, mormăi ea în barbă.

– Poftim? ridică el o sprânceană.

– Te tachinez, milord, spuse ea clătînând din cap. Nu ai fost decât onorabil, curajos și eroic. Un adevărat gentleman.

Efuziunea laudativă îi ieșise de pe buze fără să-și dea seama, izvorâtă din sinceritate. Emmaline își impuse să-și țină de-acum gura. Pe de altă parte, știa prea bine că nu fusese niciodată genul care să își ascundă adevăratele sentimente și gânduri.

– Iată că am ajuns, zise el.

Emmaline clătînă din cap, dar lordul Drake încuviință scurt. Ea ridică privirea înspre casa albă a fratelui ei și gemu, iar el o privi cu un aer preocupat.

– Sigur ești teafără? Nu te-ai rănit mai devreme? Nu ți-ai sucit glezna?

Părea gata să-i ridice fusta și să se asigure că nu are nimic la gleznă, iar la acest gând inima i-o luă la goană. Dacă ar fi fost istețată sau măcar șireată, ar fi simulat o accidentare.

– Nu, nu. Sunt bine, te asigur.

Majordomul în vârstă al fratelui ei deschise ușa principală. Emmaline tresări și-și duse mâna la piept. Pentru Dumnezeu, individul putea băga în sperieți și o fantomă.

Lordul Drake luă distanță și făcu o plecăciune adâncă.

– Mă bucur că ești nevătămată. O zi bună, milady!

Se întoarse pe călcâie, fără a mai aștepta un răspuns, și își văzu de drum. Emmaline îl urmări cu privirea până când dispăru din raza ei vizuală, apoi intră în casă.

Fusese promisă lordului Drake în urmă cu cincisprezece ani. În tot acel timp, contactele lor se rezumaseră la schimburi de felicitări și la scrisori pe care ea i le scrisese, dar nu le trimisese niciodată. Se putea spune că în acea zi avuseseră prima interacțiune adevărată... și în ce manieră eroică se desfășurase, cu el sărindu-i în ajutor! Poate că actul ei de curaj îl captivase într-atât, încât se îndrăgostise și el de ea, nebunește. Poate chiar în acele momente umbla năuc pe străzi, incapabil să formuleze un gând coerent și neputând să se gândească decât la ea. Emmaline începu să adulmece aerul.

– Ce e cu mirosul acesta?

Se uită în jos și strâmbă din nas văzând mizeria de pe poalele rochiei. Pare-se că el ignorase cu desăvârșire izul de fructe putrezite pe superba ei rochie de culoarea fildeșului.

Da, era absolut convinsă că lordul Drake va începe să îi facă curte. În orice moment.